

«Επανάσταση» τώρα!

ΤΟΥ ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΣΩΜΕΡΙΤΗ

Ο **Κώστας Σημίτης** κέρδισε τελικά τρία συνέδρια και δύο εκλογές. Αντιμέτωπος νικηφόρα όλους τους αντιπάλους του, περιλαμβανομένου του κ. **Παρασκευαΐδη** που μας τον είχαν εμφανίσει ως καθοριστικό παράγοντα και του πασοκικού συνεδρίου. Αντιστάθηκε με επιτυχία στον εθνικιστικό λαϊκισμό και στις «ιδεολογίες» τις ευκολίας. Έχει μέσα στο κόμμα του υποψήφιους επιγόνους αλλά όχι για σημερινούς αντιπάλους. Μεγαλύτερη δύναμη από αυτή που διαθέτει τώρα αποκλείεται να αποκτήσει ποτέ. Πώς θα τη χρησιμοποιήσει;

Ο θριαμβευτής του συνεδρίου έχει συνδέσει το όνομά του με τον εκσυγχρονισμό. Εκσυγχρονισμός σημαίνει πολλά. Σημαίνει Ευρώπη, σημαίνει ουσιαστικά νέα και τολμηρή κοινωνική πολιτική που να μη στηρίζεται στο «δώσε και μένα κάτι» αλλά στην αναβάθμιση των υπηρεσιών

που οφείλει το κράτος να προσφέρει στους πολίτες (παιδεία, υγεία, συγκοινωνίες, περιβάλλον). Σημαίνει συνεπώς ριζική αλλαγή της δημόσιας διοίκησης, κράτος και τοπική αυτοδιοίκηση χωρίς κλέφτες. Σημαίνει ασφάλεια για όλους τους πολίτες χωρίς κουτσουρεμένη δημοκρατία. Και ακόμη, εκσυγχρονισμός σημαίνει περισσότερη συμμετοχική δημοκρατία. Κοντολογίς, εκσυγχρονισμός σημαίνει επανάσταση. Που δεν μπορεί να περιμένει.

Τι διαπιστώνουμε; Ότι, ως τώρα, μπορεί να έγιναν ορισμένα βήματα, αλλά το ζητούμενο παραμένει ακόμη απλησίαστο. Πέρασαν τόσα χρόνια «εκσυγχρονισμού» και το κράτος παραμένει όσο άθλιο ήταν. Ποιος πιστεύει ότι γίνεται δουλειά χωρίς μίζα; Ποιος έχει εμπιστοσύνη στο Δημόσιο; Και το χειρότερο: ποιος έχει εμπιστοσύνη στην πολιτική και στους πολιτικούς; Λίγοι ασφαλώς. Που ο κοσμάκης τους χαρακτηρίζει «αφελείς». Διότι όλοι

πιστεύουν, και σωστά, ότι η διαφθορά δεν είναι μια εξαίρεση, είναι κατάσταση και αφορά τα πάντα.

Και τι μπορεί να κάνει ο Σημίτης; Έναν ανασχηματισμό βεβαίως: έτσι λένε όλοι. Είναι σοβαρή υπόθεση ο ανασχηματισμός, ακόμη και ως μήνυμα προς την κοινωνία ότι τα υπουργεία δεν είναι φέουδα ικανών και ανικάνων. Ίσως όμως το πιο σημαντικό να είναι ένας ανασχηματισμός των μυαλών. Καθώς και η επαναφορά ορισμένων κανόνων χρηστής διοίκησης που τόσοι και τόσοι, υπουργοί, γραμματείς και φαρισαίοι, είτε δεν έμαθαν ποτέ είτε απλώς προσποιούνται ότι δεν τους γνωρίζουν.

Ο εκσυγχρονισμός αρχίζει βεβαίως από τον καθένα μας. Έχουν ευθύνη μεγάλη οι πολίτες για τα όσα καταμαρτυρούν στους όποιους υπευθύνους: αυτοί τροφοδοτούν τη διαφθορά. Ανάλογη είναι και η ευθύνη των κομμάτων. Το

αίτημα της ανανέωσής τους έχει διατυπωθεί από χρόνια. Ορισμένοι μίλησαν για το τέλος της «μεταπολιτευτικής περιόδου». Άλλοι, για την ανάγκη επανίδρυσης των κομματικών σχηματισμών. Λίγοι αναφέρονται όμως στην ουσία, που είναι η πολιτική και ιδεολογική ασάφεια όλων των σημαντικών κομμάτων. Αυτή εξηγεί την παράδοση κατά τα άλλα, εν μέρει άδικη και πάντως επικίνδυνη (παράδειγμα οι ΗΓΙΑ) αδιαφορία ενός όλο και μεγαλύτερου τμήματος της κοινής γνώμης για την πολιτική και τους πολιτικούς.

Ειδικά ως προς το ΠαΣοΚ, το θέμα είναι πλέον «υπαρξιακό». Οι «καθαρές εκσυγχρονιστικές επιλογές» του συνεδρίου του δεν θα αντέξουν χωρίς μια ριζοσπαστική κεντροαριστερή διεύρυνσή του. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει αν το «κίνημα» δεν αλλάξει νοστροπία. Το ανέφερε αυτό, με τα δικά του τα λόγια, ο **Κώστας Λαλιώτης**. Δεν το ανέφερε ο Σημίτης. Θα δούμε.

“Οι «καθαρές επιλογές» δεν θα αντέξουν χωρίς κεντροαριστερή διεύρυνση του ΠαΣοΚ”